

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 587417/8

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי — אב"ד, הרב בן ציון הכהן רבין, הרב אלעד עלי

התובע (נתבע בתביעה נגדית): פלוני

נגד

הנתבעת (תובעת בתביעה נגדית): פלונית (ע"י ב"כ עו"ד יעקב מור יוסף)

הנדון: דחיית תביעות הדדיות לשינוי גובה דמי מזונות

פסק דין

רקע

בני הזוג נישאו כדמו"י בתאריך כ"ג במרחשוון תשנ"ח (23.11.97). לצדדים חמישה ילדים משותפים. בתאריך י"ז במרחשוון תש"ע (4.11.2009) הגיש הבעל תביעת גירושין. הצדדים התגרשו בתאריך י"ח בתמוז תש"ע (30.6.2010).

מפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית הדין בתאריך כ"ח באייר תש"ע (12.5.10) עולה שבמשך התקופה עד לדיון בבית הדין נעשו ניסיונות רבים להשכין שלום בית בין הצדדים כשהאישה מנסה "להילחם על הבית" כלשון הרב נחשון כהן שהופיע בבית הדין (שורה 4 לפרוטוקול) והבעל מתעקש לסיים את מערכת היחסים. גם בדיון חזרה האישה ואמרה שלדעתה ניתן להציל את הבית אבל היא מבינה שאי אפשר לכפות את זה על הבעל (שורות 10–11 לפרוטוקול).

בדיון הוגש הסכם גירושין בית הדין ישב עם הצדדים ועזר להם להגיע להסכמות (שורות 27–30 לפרוטוקול), בסוף הדיון חתמו הצדדים על הסכם גירושין כולל. בהסכם הגירושין (סעיף 9 א – ד) התחייב הבעל – האב לשלם מזונות כולל הוצאות המדור בסך של 5,000 ש"ח עבור הילדים (צמוד למדד) והוצאות חינוך בחלקים שווים מכיתה ז', סכום המזונות במלואו יועבר לידי האישה-האם.

בתאריך כ"ז בכסלו תשע"ו (9.12.15) הגיש האב תביעה להפחתת דמי המזונות. בתאריך כ"ה בניסן תשע"ו (3.5.16) התקיים הדיון בין הצדדים. עיקר הנימוק שנתן האב לתביעת הפחתת דמי המזונות הוא כי חלו שינויים משמעותיים במצבם של שני הצדדים, ורצונו לסייע לילדים.

לטענת האב: האם התחתנה בשנית, שיפצה את הבית בסך של 400,000 ש"ח (שורות 13–15 לפרוטוקול) והילדים לא מטופלים טוב (שורה 4 ושורות 15–17 לפרוטוקול) וחלקם אף עזבו את הבית. כמו כן, לטענתו, האם מטילה סנקציות על הילדים (שורות 38–40 לפרוטוקול).

האם מכחישה את טענות האב מכול וכול (שורות 19–31 לפרוטוקול).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לטענתה, היא ויתרה בהסכם על המזונות המגיעים לה על פי חוק לאחר שהיא רצתה שלום בית אף על פי שהאב – הבעל [דאז] – בגד בה, היא ויתרה על כתובתה, היא לא תבעה הגדלת מזונות גם כאשר היה קשה והיא הייתה צריכה להתמודד עם גידול הילדים שמעולם לא החסירה מהם דבר. האב לא עמד בהסדרי ראייה והיא הייתה צריכה לוותר על ההתקדמות האישית שלה בשביל קידום הילדים בעוד האב למד והתקדם מבחינה אישית. הילדים בבית, גם אלו שבפנימיות חוזרים לבית לשבתות ויש לה הוצאות שונות.

בסיכומים פירט האב את מצבו הכלכלי: גובה דמי המזונות לא מאפשר לו לחיות בכבוד, לדבריו, הוא "נופל" על אשתו שלה נישא לאחר הגירושים. הוא לא מחזיק בנכסים כלשהם ואף גר בקרוואן במוסד חינוכי. לעומת זאת גרושתו חיה ברווחה כלכלית, רכשה בית, שיפצה אותו בסכום של כ־400,000 ש"ח ומשכירה את קומת הקרקע. לדבריו: הילדים אינם זוכים לחינוך כראוי, האם אינה מספקת את צרכיהם, ויחסיה עם הילדים – באופן כללי – מעורערים. לטענתו, האם אף מסיתה את הילדים נגדו.

עוד מוסיף האב וכותב שנאלץ לחתום על הסכם גירושין וויתר על רכושו האישי ואפילו הספרים לא הוחזרו לו.

לדעת בית הדין חבל שלא הזכיר האב את התביעה שהגיש בעניין זה בעבר, שבה ניתן פסק דין. ולפיכך קשה לומר שהבעל-האב וויתר על משהו, בית הדין ייתן דעתו בהמשך.

האב מכחיש את טענות האם כאילו לא עמד בהסדרי הראייה. לטענתו, הקפיד לעמוד בהם לאורך השנים גם כשהיה קשה, ולמעט דילוגים פעם-פעמיים בשנה באונס לא אירע שלא עמד בהם. לטענתו, האם מנצלת את הסדרי הראייה כדי לפגוע בו ואינה מאפשרת לו לראות את הילדים אלא בזמנים שנוחים ומתאימים לה.

האב צירף לסיכומים קבלות על תשלום שכר לימוד, תביעות של האם כלפיו בהוצאה לפועל, תשלום עבור דלק, תלושי משכורת.

לדברי האם בסיכומיה, כל מטרת התובע היא "לטרטר" אותה ולהתנקם בה על כך שהגישה נגדו תביעה להוצאה לפועל. התובע, לטענתה, אף מסתיר חלק מהכנסותיו. האם חוזרת על טענתה שהאב במשך השנים התעלם מילדיו ולא עמד בהסדרי הראייה, לא נענה לצרכיהם הרגשיים, ופגע במצבם הכלכלי, ומשתמש בהם עכשיו כדי לפגוע באם שניסתה להגן על זכויותיהם.

האם חוזרת ומכחישה את טענות האב בדבר הזנחתה כביכול את הילדים ואף מגבה זאת במסמכים שצירפה – הילדים מטופלים היטב, מצליחים ומתקדמים יפה בכל התחומים, אמנם יש כרגע בעיה חינוכית עם הילדה [א'] שנפגעה רגשית מהפירוד בין הוריה, ולדברי האם מוסתת על ידי האב שמנצל את מצבה הרגיש כדי לפגוע באם.

הנתבעת מציינת שרכישת הבית הייתה גם לצורך הקטינים, אשר מתגוררים עם משפחה מורחבת, וכדי להעניק להם את הפרטיות לה הם זקוקים. לצורך הרכישה לקחו היא ובעלה הנוכחי 'משכנתה' אשר משולמת על ידם. כל טענות האב בדבר מצבם החינוכי הירוד של הילדים והסתת האם – מוכחות מכול וכול. האם ובעלה הנוכחי עושים לילות כימים כדי להעניק להם את החינוך הראוי. לטענתה, האב הוא זה שהזניח את הילדים במשך השנים ולא היה מעורב בחינוכם, ורק עכשיו הוא מנסה להשתמש בהם כדי לנגח את האם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון והכרעה

בפתיחת פסק הדין יש להעיר שנראה מטענות האב בדיון ובסיכומים שהאב מנסה להרבות טענות ומענות גם כאלו שאינן ממין העניין, ובכך בדיעבד מחזק את טענות האם שמדובר בתביעה קנטרנית. נתייחס לשתי טענות:

טענות האב בדבר חינוך הילדים. הטענות של האב בדבר אי־טיפול בילדים, החינוך הקלוקל שהם מקבלים ההסתה שקיימת לדבריו וכו' ואינן מגובות בראיות, כולן מוכחות על ידי האם ומגובות על ידי האם באסמכתאות, תכתובות דוא"ל והודעות 'אס־אם־אס' שהוצגו לתיק.

את האב יש לשאול: אם חשובים לך הילדים, היכן היית עד עכשיו? האם רק בתקופה האחרונה שינתה האם את פניה והחלה לפגוע בהם?! מדוע בשנים הקשות שעברו על האם, לא נשמע קולו של האב?

כתב התביעה שהגיש האב, כפי שנאמר לעיל, נראה לבית הדין שכולו ניסיון להטיל רפש באם. האם נשאה בעול החינוך לבדה תוך התמודדות עם קשיים כלכליים והאב למד ועשה לביתו ולא היה אכפת לו מילדיו, כפי שעולה מהאסמכתאות שהוצגו על ידי האם, האב לא הרים את קולו ולא ביקש למשל להעביר את משמורת הילדים אליו.

גם אם נניח שיש בטענותיו של האב ממש, מדוע לא פנה לבית הדין והתריע בעניין? ייתכן ששמע או קרא שטענות על הסתה מצד האם וכן על תפקוד לקוי של האם בעניין חינוך הילדים הן עילה להפחתת המזונות, וזאת אולי הסיבה שניסה לקשר בין חינוך הילדים וההסתה שקיימת לדבריו לבין גובה המזונות. אם יש בעיה בחינוך הילדים או הסתה האב יכול להגיש בקשה לבית הדין בנושא ובית הדין יטפל בכך.

טענות האב בדבר המיטלטלין: האב בסיכומיו, מלין על המיטלטלין (הספרים האישיים) שלא קיבל.

טענות אלו הועלו בעבר, בתאריך ט' באלול תש"ע (19.8.10) האב הגיש תביעה בנושא המיטלטלין והספרים. בתאריך ט"ז בטבת תשע"א (23.12.2010) התקיים דיון בתביעת האב, ובתאריך כ"ב בשבט תשע"א (27.1.11) ניתן פסק דין מפורט ומנומק על ידי בית הדין שדחה את תביעתו. כל זאת 'שכח' לציין בסיכומים. בית הדין לא מבין למה להעלות נושא זה לדיון פעם שניה, אם יש לבעל טענות בדבר אי־קיום החלטות בית הדין על האב להגיש תביעה נפרדת בנושא ולא להעלות את הנושא כדרך אגב כדי לנגח את האם, מן הראוי היה להטיל עליו הוצאות בעניין זה אך לפני משורת הדין בית הדין נמנע מלעשות זאת.

לעצם תביעת האב, למעשה תביעת האב מתבססת על כך שיש שינוי מהותי במצב הצדדים המחייב שינוי בתשלום המזונות. האב רומז בדבריו גם לכך שהוא חתם על ההסכם בעל כורחו.

לגבי טענת האב שנאלץ לחתום על ההסכם, בית הדין תמה על האב שנראה שמנסה להתל ולהפוך את הקערה על פיה. המעייני בהסכם הגירושין יראה שהאב מצהיר שחתם על ההסכם מרצונו החופשי, וכך נכתב בגוף ההסכם כדלהלן, הסכם שנכתב וגובש על ידי האב עצמו:

לאחר שתוכן ההסכם הוסבר להם ולאחר שהבינו את תוכנו וחתמו עליו
מרצונם החופשי.

כמו כן בפרוטוקול הדיון (מתאריך ד' במרחשוון תשע"א 12.10.2010 שורות 25–26):

בית הדין: האם מקובל עליך הסכם הגירושין?

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל: כן.

אם כן, טענה זאת מוכחשת לא רק מכל הפרוטוקולים של הדיון, אלא אף מפי האב עצמו. כפי שצוין לעיל האב-הבעל עמד בתוקף על גירושין מהאם-האישה והיא ניסתה בכל כוחה לשמר את הבית. האב התעקש על הגירושין ואף אחד לא כפה עליו אותם.

גם האב עצמו בסיכומים אומר זאת:

לפני כשבע שנים, ביום ראשון כ"ו בכסלו תשס"ט נר שני של חנוכה, יצאתי מהבית עם מזוודה ובגדיי בתוכה לדרך חדשה. ההסכם הזמני נחתם שלושה ימים קודם לכן כשאני לוחץ להיפרד ולחונן מסירובה המתמשך ובשל כך ויתרתי על הכול. הייתי ממוקד במימוש הפרידה והגירושין.

האב מודה שהיה מעוניין בגירושין ואף לחץ כדי להוציאם אל הפועל, נמצא שהחתימה על ההסכם הייתה 'אונסא דאתא מנפשיה'.

הגמרא (בבא בתרא מ"ב) אומרת וזו לשונה:

ההוא גברא דאזל לקדושי אתתא, אמרה ליה: "אי כתבת לי כולהו נכסיך, הוינא לך, ואי לא – לא הוינא לך". אזל כתביה לה לכולהו נכסי, אתא בריה קשישא, אמר ליה: "וההוא גברא מה תהוי עליה?" אמר להו לסהדי: "זילו אטמורו בעבר ימינא וכתבו ליה." אתו לקמיה דרבא, אמר להו: "לא מר קנה ולא מר קנה." מאן דחזא סבר משום דהויא מודעא לחברתה, ולא היא, התם מוכחא מילתא דמחמת אונסא הוא דכתב לה.

ופירש שם הר"י מיגאש וזו לשונו:

דכיון דאונסא דאתי ליה מחמת נפשיה הוא ולא מחמת אחרוני, דאילו לא בעי למכתבה לא הוה איכא אינש דכייף ליה למכתב לה מידי, אמרינן אגב אונסיה גמר ומקני עד דמסר מודעא עלה.

דברי הגמרא הובאו להלכה ברמב"ם (הלכות זכייה ומתנה פרק ה הלכה ה) וזו לשונו:

מעשה באחד שרצה לישא אשה, אמרה לו איני נשאת לך עד שתכתוב לי כל נכסיך, שמע בנו הגדול וצווח על שמניחו ריקן, אמר לעדים לכו והחבאו וכתבו לו כל נכסי במתנה, ואחר כך כתב לה כל נכסיו ונשאה, ובא מעשה לפני חכמים ואמרו הבן לא קנה והאשה לא קנתה, שהרי לא ברצונו כתב לה וכאנוס בדבר הוא, שהרי גילה דעתו במתנה הראשונה אף על פי שהיא בטילה מפני שהיא מסותרת, וכן כל כיוצא בעניינים אלו.

ופירש הרב המגיד שם (פרק ה הלכה ד) שרק בגלל המתנה שנתן האב לבן אמרינן שמתנתו לאישה בטלה, אם האב לא היה נותן לבנו מתנה היינו אומרים שאין כאן אונס גמור שהרי הדבר תלוי בו, אם ירצה יישא אותה לאישה ואם לאו לא ישאנה.

וכן פסק השולחן ערוך (סימן רמב סעיף ה). ופירש שם הסמ"ע (ס"ק טו) וזו לשונו:

דקדק וכתב דהוי "כאנוס" בכ"ף הדמיון ולא אונס גמור, ומשום הכי הוצרך גם למודעא מתנה הראשונה וכו' דזה לא מיקרי אונס גמור, דאונסא דאתא מנפשיה הוא, דהרי אי בעי הוה מצי למיכף ליצריה ולא הוה נושא לה היא אשה, ולא מיקרי אונס אלא כשבא לו מעלמא שהוא מוכרח לדבר זה, ומשום הכי לא נתבטלה מתנה שניה אלא מכח גילוי דעת דמודעא הראשונה.

דברים אלו כדברי הגמרא (מסכת בבא בתרא מז"ב) וזו לשונה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אמר רב הונא: תליוהו וזבין – זביניה זביני. מאי טעמא? כל דמזבין איניש, אי לאו דאניס לא הוה מזבין, ואפילו הכי זביניה זביני. ודילמא שאני אונסא דנפשיה מאונסא דאחרני? אלא כדתניא [דף מח ע"א] "יקריב אותו" – מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו? תלמוד לומר "לרצונו", הא כיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.

וכן פסק השולחן ערוך (חושן משפט סימן רה סעיף יב) וזו לשונו:

באיזה אונס אמרו שהוא מבטל המקח, באונס דאתי ליה מאחרני, אבל באונס דאתי ליה מנפשיה, כגון מי שמוכר מפני שהוא דחוק למעות, לא. ואפילו באונס דאתי ליה מאחרני, דוקא שאנסוהו למכור, אבל לא אנסוהו למכור, אלא ליתן מעות, ומחמת שלא היו לו המעות הוצרך למכור, לא הוי אונסא, וזביניה זביני.

ועיין עוד בש"ך (שם ס"ק יא) ובנתיבות המשפט (שם ס"ק יח).

על האמור יש להוסיף שגם מתוכן ההסכם לא נראה שהבעל [דאז] – האב ויתר ויתורים מפליגים. האישה – האם ויתרה על כתובתה אף על פי שכפי הנראה הייתה זכאית לה, ואף על פי שלא רצתה לוותר עליה כפי שעולה מפרוטוקול הדיון (מתאריך כ"ח באייר תש"ע – 12.5.2010 שורות 14–16). גם סכום המזונות שהוסכם שהאב ישלם קטן מכפי שהייתה יכולה לדרוש.

כמו כן האב – הבעל והאם – האישה ישבו בבית הדין על ההסכם ובדקו אותו לפני ולפנים לפני שחתמו עליו, את התיקונים השונים שנעשו אפשר לראות בכתב יד על ההסכם, וכפי שמופיע בפרוטוקול הדיון ישב עמם אחד הדיינים והביאם להסכמות. נמצא שלאב הייתה אפשרות לדון בהסכם ולשקול את ההפסד מול התועלת שבו.

טענת האב בדבר שינוי נסיבות

אמנם יש לדון אם שינוי נסיבות קיצוני יכול לבטל הסכם – עיין בפסקי בית הדין הרבני חיפה בתיק מספר 559892/18 (בפני הדיינים הרב דניאל אדרי הרב אייל יוסף והרב דוד בר שלטון), ובית הדין הגדול בתיק מספר 1012029/1 (בפני הדיינים הרב נחום שמואל גורטלר הרב יצחק אלמליח והרב מימון נהרי).

וראה בפסק דינו של השופט אסף זגורי סגן נשיא בית המשפט לענייני משפחה נצרת (תמ"ש 12-07-17732 'א' נגד 'ח' ק' א'), ריכוז הנחיות ותנאי הפסיקה הצריכים בבואנו לדון בתביעה להפחתת היקף החיוב שנטל על עצמו הורה במסגרת הסכם המסדיר מזונות ילדיו:

א. ככלל, חוזים יש לכבד ולאכוף. בענייני משפחה – קל וחומר. (ראה בהרחבה פסק דינו של חברי, כבוד השופט ויצמן (בתמ"ש כ"ס 3351/07 מ' נ' נגד מ' ש' 8.3.2009) - פורסם בנבו ובפדאור, ופסק דינה של חברתי כב' השופטת מ. קראוס (בתמ"ש כ"ס 28977/01 פלונית נגד אלמוני 27.10.2009) - פורסם בנבו ובפדאור. כיבוד ואכיפת חוזה מתיישב עם אינטרס ספיות הדיון. עם זאת, יש ומתבקש צורך להתאים סכומי המזונות לתנאי החיים המשתנים (ע"מ ת"א 1200/05 (ה' ע' נגד ה' א') 23.3.2006 (פורסם בנבו ובפדאור).

ב. בשל כך, בענייני מזונות נוהג בית המשפט לקרוא לתוך הסכם הגירושין תנאי מכללא, כי שינוי מהותי בנסיבות, מתיר פנייה חוזרת לערכאות, גם אם הדבר לא נרשם, וזאת לאור הלכת שטראוס. (ע"א 259/75 שטראוס ואחרים נגד שטראוס, פ"ד ל; ע"א 177/81 רחל גלעדי נ' דר ישראל גלעדי, פ"ד לו (3) 179, בעמ' 184 (1982)).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. שינוי נסיבות מהותי נבחן בראייה השוואתית בין מצב הדברים ערב חתימת ההסכם לבין מצב הדברים בעת הגשת התביעה להפחתת המזונות (ע"א 1880/94 קטן נ' קטן, פ"ד מט (1) 215, 220 (1995); ע"א 442/83 קס נ' קס, פ"ד לח (1) 767, 771 (1984); ע"מ (ת"א) 1200/05 ה' ע' נגד ה' א' (23.03.2006), פורסם בנבו ובפדאור).

ד. השינוי צריך למצוא ביטוי בהרעה כלכלית כללית במצב החייב במזונות (תמ"ש (יר') 11645/97 א' מ' נגד ל' מ' (03.03.2006), פורסם בנבו ובפדאור).

ה. אם אין זה צודק בשל שינוי הנסיבות להשאיר החיוב על כנו או אם אכיפת הפסק הפכה לבלתי צודקת לחלוטין, יכול בית המשפט להתערב בחיוב החוזי המוסכם ולשנותו (ראה הלכת קס לעיל וכן תמ"ש (ת"א) 101871/97 וידס נגד וידס (26/10/99), פורסם בנבו ובפדאור).

ו. לעניין השאלה אם האכיפה צודקת אם לאו, סבורני כאמור כי יש לבחון גם האם האכיפה של הפסק מותירה לחייב מינימום לקיום אנושי מינימלי, לאחר מיצוי כל פוטנציאל השתכרותו והתחשבות ברכושו.

ז. על מבקש השינוי לפעול בתום לב ובניקיון כפיים (הלכת "קס" לעיל).

ח. על התובע להוכיח שינוי הנסיבות, בראיות משכנעות, או לעמוד במידת הוכחה של יותר מאשר מאזן הסתברויות (הלכת גלעדי לעיל וכן פסק דינו של חברי כב' השופט שטרק בתמ"ש (ת"א) 67374/97 א.ב.נ' יב. 10.06.2012, פורסם בנבו ובפדאור) – שם דובר על "נטל ראיה גבוה במיוחד". ביחס לשאלה האם קיימת במשפט האזרחי דרגת הוכחה ביניים, או שמא יש להסתפק בראיות "כבדות משקל יותר" בנסיבות מסוימות ראו במקורות דלהלן (י' קדמי, על הראיות, חלק רביעי בעמ' 1673, מהדורת תש"ע – 2009; ע"א 475/81 זיקרי נ' "כלל" חב' לביטוח בע"מ, פ"ד מ (1) 589, 589 (1986) חוות דעת כב' השופט בכ' בעמ' 595, חוות דעת כב' השופט ברק בעמ' 604-605 וחוות דעת כב' השופט טירקל בעמ' 605).

ט. ההכרעה השיפוטית תבוסס בסופו של יום, על ההתרשמות הכוללת של בית המשפט (המבוססת על שיקולים מהדין, אך גם שיקולי צדק והגינות) האם מדובר במקרה המשתייך לקבוצת המקרים הנדירים/בולטים המצדיקים שינוי במזונות (ראו כל האסמכתאות לעיל).

בנידון דידן לא נראה שיש שינוי נסיבות קיצוני, וספק אם יש בכלל שינוי נסיבות. כמו כן כפי העולה מהמסמכים, שצורפו לתביעת האם להגדלת המזונות שהוגשה בתאריך כ"ד בסיוון תשע"ו (30.6.2016), אכן האב עובד בכמה מקומות ומרוויח יפה. נתונים אלו בחר האב להעלים מבית הדין.

ראשית, האב בעצמו סותר את דבריו. בסיכומים כתב האב באופן ברור שאינו משתמע לשני פנים שמצבו הכלכלי בשעת הגירושין היה גרוע. תחת הכותרת "אני מבקש להקדים סקירה קצרצרה של שנות גירושיי" כתב האב:

לפני כשבע שנים ביום ראשון כ"ו כסלו תשס"ט נר שני של חנוכה יצאתי מהבית עם מזוודה ובגדיי בתוכה לדרך חדשה. ההסכם הזמני נחתם שלושה ימים קודם לכן כשאני לוחץ להיפרד ולחזן מסירובה המתמשך ובשל כך ויתרתי על הכול. הייתי ממוקד במימוש הפרידה והגירושין.

בשנה זו של פרידה קדם הגירושין השתכרתי בעכו שכר בגובה המזונות ולא היו לי מגורים (ההדגשה במקור) כדי לעמוד בתשלום המזונות עבדתי חזן מהוראה גם בהוסטל בחיפה ובמתנ"ס בעכו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

סיימתי שנה זו בעכו בקושי רב מאד לא מצליח להשתכר כראוי ולהתמודד כלכלית וכו'.

כפי שאומר האב במפורש גם בשנה שקודם לגירושין מצבו הכלכלי היה בכל־ע והוא התמודד עמו בקושי רב. למרות זאת הוא חתם על ההסכם. אם כך, אין בית הדין מבין מה השתנה ועל מה מלין האב.

העובדה, לטענת האב, שהאם התחתנה ומצליחה כלכלית אינה סיבה לבטל את ההסכם. האב מחויב לזון את ילדיו ואין קשר למצבה הכלכלי של האם בעקבות נישואיה השניים, שהרי בעלה השני אינו חייב במזונות ילדיה. ובפרט שעד עכשיו האם התמודדה עם גידול הילדים לבדה ובדמי מזונות נמוכים מהמקובל, כמו כן האם הציגה מסמכים בגין ה'משכנתה' הגבוהה שלקחה היא ובעלה לצורך קניית הבית ומשלמת בגין ה'משכנתה' כ־4,700 ש"ח לחודש.

מעבר לכך, כל האמור בטענות האב אין בו שינוי נסיבות חריג. מקובל בציבור שאליו משתייכים הצדדים שהילדים יוצאים ללמוד מחוץ לבית בשיבות ובאולפנות, דבר שהיה ידוע בשעת החתימה על ההסכם. נישואים שניים לשני הצדדים אינם דבר חריג ויוצא דופן, ויש להניח שבשעת החתימה על ההסכם הצדדים היו מודעים לכך ולמשמעויות השונות של הדבר.

כל האמור הוא רק בהתייחס לדברי האב שכאמור נסתרות מדבריו שלו, וכמו כן לא גובו כלל בראיות המוכיחות שינוי נסיבות קיצוני, על כך יש להוסיף שהאם עצמה מכחישה את דבריו.

עוד יש לומר שיש לדחות את תביעת האב על הסף מהאמור בהסכם הגירושין (סעיף 13 אות ו) וזו לשון הסעיף:

ו. מלבד האמור בהסכם זה אין ולא יהיו למי מבני הזוג והן לאישה כאפוטרופסית של הילדים, כל טענה ו/או תביעה מכל סוג שהוא האחד כלפי השני לרבות תביעות עתידיות מכל מין וסוג שהוא ובאם הייתה ו/או תהיה למי מבני הזוג טענה ו/או תביעה ו/או דרישות האחד כלפי משנהו - מותר הוא בחתימתו על הסכם זה ויתור מלא.

מבואר אם כן שהבעל-האב מתחייב שלא תהיה לו "כל טענה ו/או תביעה מכל סוג שהוא האחד כלפי השני לרבות תביעות עתידיות מכל מין וסוג שהוא" וכו' – אין ספק לבית הדין שהכוונה הייתה גם בעניין המזונות שהרי נכתב "לרבות תביעות עתידיות מכל מין וסוג שהוא".

והוא הדין גם כלפי האישה – האם שמתחייבת שלא תהיה לה "כל טענה ו/או תביעה מכל סוג שהוא האחד כלפי השני לרבות תביעות עתידיות מכל מין וסוג שהוא" וכו' – אין ספק לבית הדין שהכוונה הייתה גם בעניין המזונות שהרי נכתב "לרבות תביעות עתידיות מכל מין וסוג שהוא".

כמו כן בהתאם לאמור בהסכם הגירושין (סעיף 12 ס"ק 4): "האישה מצהירה בזאת כי ויתור הבעל על חלקו בדירה נועד בין היתר להבטיח את מדורם של הילדים וכחלק ממזונותיהם על פי הסכם זה."

משכך תביעת האם להגדלת המזונות שהוגשה בתאריך כ"ד בסיוון תשע"ו (30.6.2016) נדחית והדיון הקבוע לצדדים מתבטל.

מסקנות

א. תביעת האב להפחת גובה דמי מזונות נדחית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב. תביעת האם להגדלת דמי המזונות נדחית.

בשולי פסק הדין

בית הדין רואה בחומרה רבה את דברי האב שכתב לאם בהודעת דוא"ל בתאריך כ"ז באלול תשע"א (26.9.2011) שהוצג לבית הדין בתביעת האם שהגישה להגדלת המזונות מתאריך כ"ד בסיוון תשע"ו (30.6.2016) – דברים קשים ונוראים על אודות בית הדין הרבני. יש לציין שהצדדים משתייכים לחוג הדתי, האב חובש כיפה ומלמד במסגרות דתיות – ישיבתיות. וזו לשון ההודעה שנשלחה:

פיצוי כתובה קבלת והותר [...] חצי מקרן ההשתלמות זוהי גנבה/גזלה בחסות בית הדין הרבני של מדינת ישראל המושחתת, (ההדגשות אינן במקור) תקבלי כאמור (לא מעניין אותי לאיזה סעיף ואיזה הסכם) זה ודאי מיועד לילדים שלי. אינני יודע מתי ואיך הכסף מגיע כשיגיע אעביר אליך לפי מה שאמרו השודדים, (ההדגשות אינן במקור), זה אמור להגיע אליך ישירות ושלחו אותי להחתים איזה טופס בשביל זה 26,000 ש"ח, זה הסכום שלך כנראה, זה הכול, עד לשוד/גזל/גנבה הבאה.

יש לציין שהסכום המדובר לעיל מובא בהסכם הגירושיין שנחתם ברצון החופשי כאמור לעיל.

עוד כתב האב לאם בתאריך כ"ד בניסן תשע"ה (13.4.2015): "פשוט חלו שינויים ולי אין אמון בבית הדין ושום כוונה לפתוח מחדש את ההסכם."

לאור הדברים הקשים שאמר האב כלפי בית הדין, ויש לומר שהאב לא מכחיש דברים אלו היות שתביעת האם נשלחה לאב והיה יכול להגיב או להכחיש, ומששתק ולא הגיב – שתיקה כהודאה דמיא. בית הדין מחייב את האב בהוצאות לאוצר המדינה בסך של 10,000 ש"ח.

ניתן לפרסם בהשמטת הפרטים המזהים.

ניתן ביום כ' במרחשוון התשע"ז (21.11.2016).

הרב אלעד עלי

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב דניאל אדרי — אב"ד